

KAPITOLA 3

Schůzka na Akropoli

Athéna Papadopulisová stála na vrcholku Akropole u vstupu do komplexu slavných chrámů. Na levé straně se nacházela Pinakotéka, na pravé malá svatyně Niké, upomínající na vítězství nad Peršany.

Toho dne byla obloha bez mráčku a vzduch neobyčejně čistý a průzračný. Athéna si zaclonila rukou oči a pohlédla na přístav v Pireu, na který bylo odsud vidět. Profesor Flemming by už měl být na místě. Připlul do Řecka předchozího dne a měl s Athénou domluvenou schůzku právě na Akropoli, nedaleko slavného Parthenonu. Athéna neměla ani ponětí, proč se s ní profesor nechtěl sejít v nějaké útulné restauraci, kde podávají chlazené nápoje, ale zrovna na vrcholu tohoto kopce, kde se to hemžilo turisty a teplota dosahovala třiceti stupňů Celsia. Ale z toho, co slyšela, byl profesor velký milovník starověku, i když byl tak trochu podivín. To by vysvětlovalo, proč s ní chce mluvit zrovna zde.

„Možná už na mě čeká,“ napadlo ji a pomalu vyrazila směrem k Parthenonu. Upřímně řečeno, nikdy dřív profesora neviděla a neměla tušení, jak ho pozná.

Akropolis

Vápencový pahorek tyčící se nad athénskou polis. Původně sloužila jako přirozené obranné opevnění, v pozdějších staletích se z ní stalo také obřadní místo. Stálo na ní mnoho posvátných budov.

Na Akropoli se nacházela také pokladnice.

Propyleje – monumentální brána, vstup na Akropoli.

Parthenon – chrám zasvěcený Athéně Parthenos postavený v letech 447–432 př. n. l. Ve východní části

chrámu se nacházela přibližně 12 metrů vysoká socha, kterou vytvořil proslulý sochař Feidiás. Na své dílo spotřeboval přes tunu zlaté rudy a neměně slonoviny. Horní část stěn Parthenonu zdobily nádherné vyřezávané vlysy.

Pinakotéka – obrazárna. Nacházela se v ní díla největších řeckých malířů. Žádné z nich se však do dnešní doby nedochovalo.

Chrást Niké – chrám postavený v 5. stol. př. n. l. k uctění vítězství nad Peršany.

Periklés

žil v 5. stol. př. n. l. Byl to významný athénský politik a vojevůdce. Během své třicetileté vlády upevnil athénskou demokracii a zavedl mnoho reforem. Po válce s Peršany opravil poničené Athény a přístav v Pireu. Byl také mecenášem umění a vědy. Shromáždil kolem sebe velké filozofy a umělce. Z jeho iniciativy byl na Akropoli postaven Parthenon, Propyleje a mnoho dalších velkolepých budov, přičemž se použilo mnoho novátorských technologií. Stavbou pověřil slavné architekty, sochaře a malíře, jakými byli Iktinos, Kallikratés či Feidiás. Periklés zemřel na epidemii, která v Athénách propukla.

„Parthenon je ztělesnění Periklových vizí,“ dolehl k ní hlas jednoho z mnoha průvodců provázejících skupinku zpocených turistů. „Chrám zasvěcený patronce Athén byl postaven na tomto těžko přístupném kopci, aby byl vidět už z dálky a aby v čase nepokojů posloužil jako úkryt pro městské občany.“ Průvodce mluvil a účastníci výletu cvakali fotky, natáčeli kamerami a telefonují.

„Ach, ti turisti!“ Athéna zavrtěla hlavou. „Přišel jsem, viděl jsem, vyfotil jsem!“ vyprskla pohrdavě a obešla návštěvníky.

Nakonec přišla k Parthenonu. Právě zde se ve starověku nacházela socha její jmenovkyně, bohyně Athény. Bohužel se do dnešní doby nedochovala.

Parthenon je dnes pouze zlomek budovy, kterou nechal postavit Periklés, i nadále ale fascinuje klasickou formou a krásou. Athéna uznale hleděla na ozdobné vlysy a štíhlé sloupy, které byly vzorem a inspirací pro celé generace výtvarníků a architektů.

Teprve po chvíli se probrala ze zamyšlení a vzpomněla si, proč sem ve skutečnosti vlastně přišla.

Profesor Barry Flemming z Výzkumného centra podvodní archeologie na Nottinghamské univerzitě ji přizval ke spolupráci. Byla poctěná, že si ji britský vědec vybral z celé řady pracovníků Řecké agentury mořské archeologie. Žena se pozorně rozhlédla. Představovala si profesora jako pána s hůlkou v důstojném věku. Byla proto překvapená, když k ní přistoupil hezký muž, vůbec nebyl šedivý a rozhodně nebyl v důstojném věku. Byl sportovní postavy a měl okouzlující úsměv džentlmena. A i když bylo horko, měl na sobě světlý, elegantní

letní oblek. Nosil černé brýle a oranžového motýlka se zlatými flíčky.

„Paní Athéna Papadopulisová?“ zeptal se profesor, nečekal na odpověď a sám se představil. „Jsem Barry Flemming.“

„Moc mě těší.“ Athéna mu podala ruku na přivítanou. „Jak jste mě poznal?“ přimhouřila oči.

„Jste nejkrásnější žena na Akropoli, takže jsem hned věděl, za kým mám jít,“ odpověděl profesor s neobyčejnou galantností.

Athéna se rozpačitě usmála a automaticky si upravila svoje kudrnaté havraní vlasy. Ještě nikdy jí nikdo neřekl, že je krásná, protože žádná kráska nebyla. Měla trochu křivý nos, byla malá a k postavě modelky měla daleko. Věnovala se práci a o svůj vzhled nedbala. Jediná extravagance a slabůstka, jakou měla, byla záliba ve špercích, které vypadaly jako antické. Proto jí uši zdobily dlouhé náušnice a na zápěstích cinkaly náramky.

„Co takhle kdybychom šli na procházku do Jeskyně nymf?“ navrhl profesor a zdvořile nabídl Athéně rámě, které žena

ochotně přijala. Pak vyrazili na dlouhou procházku po promenádě kolem Akropole.

„Proč přesně jste nyní na Krétě?“ zeptala se. Dosud se jí na tohle téma nepodařilo zjistit téměř nic.

„Vedu archeologický výzkum pod vodou,“ odpověděl profesor.

„To je báječné,“ řekla Athéna uznale. „A jak bych vám mohla pomoci já?“

Profesor počkal, až se od nich vzdálí skupinka turistů, a pak řekl tlumeným hlasem:

„Pročesávám mořské dno, pátrám po jisté velmi významné lodi. Na její palubě by mohl být vzácný náklad, ale to...“

Odmlčel se, upravil si brýle a významně se na ženu podíval.

„Umíte držet jazyk za zuby?“

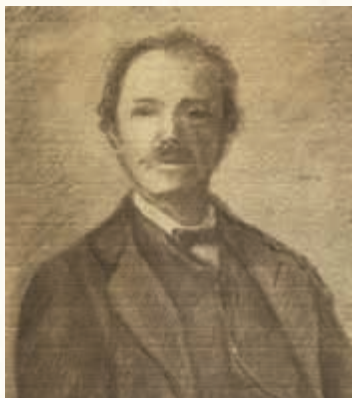
„Ale ano, jistě,“ přikývla Athéna energicky.

„Myslel jsem si to, proto jsem si vás také vybral,“ usmál se, načež pokračoval šeptem: „Hledáme jistou obrovskou sochu vytvořenou celou z ryzího zlata...“

Athéna vytřeštila oči.

„Asi chápete, že tahle informace je důvěrná a nikdo se to nesmí za žádnou cenu dozvědět. Jakmile zmíněný náklad nevyčíslitelné hodnoty objevím, celý jej předám řeckému muzeu. Ale jestli ještě předtím nějakí lovci pokladů zavětří snadný lup, rozkradou všechno, než stačíme cokoliv vyzkoumat. Musíte chápat, že diskretnost je v tomto případě prioritou číslo jedna...“

Athéna hlasitě polkla.

Heinrich Schliemann

se narodil 6. ledna 1822 v Německu. Od raného dětství snil o tom, že objeví bájnou Tróju z Homérových knih. Z finančních důvodů absolvoval pouze základní školu. Neobyčejná síla charakteru a fenomenální jazykové schopnosti však způsobily, že si samostatně zaplnil mezery ve vzdělání. Ovládal čtrnáct jazyků včetně latiny a řečtiny. Vypracoval si zvláštní metodu, díky níž si osvojil cizí jazyk během pouhých pár týdnů. Začínal od píky, díky své neobyčejné svědomitosti a pili se mu však podařilo prací v Rusku vydělat velké jmění. Schliemann zbohatl také v rámci zlaté horečky v Kalifornii. Stal se z něj zámožný člověk a od té doby začal uskutečňovat své dětské sny. Usadil se v Athénách a oženil se s krásnou Sofií Engastromenosovou. V letech 1871–1882 započal spolu s manželkou jako amatérský archeolog vykopávky na Hisarliku v Malé Asii na území dnešního Turecka. S Homérovou Iliadou v ruce hledal Tróju, třebaže ani odborníci nevěřili v její existenci a považovali ji pouze za výplod fantazie starověkého básníka. K překvapení celého světa Schliemann i přes všechny neshody vykopal ruiny Tróje a nalezl „Priamův poklad“, který se skládal z více než osmi tisíc předmětů ze zlata, stříbra a bronzu. Patřily mezi ně překrásné šperky, nádobí i zbraně. Heinrich Schliemann zemřel v roce 1890.

„Ale samozřejmě! Moje země by takovým objevem spoustu získala,“ ucítila příliv vlastenectví. Zároveň se někde v koutku duše objevilo ještě něco... touha po slávě. Ona, Athéna Papadopulisová, by byla proslavená po celém světě! Ten okouzlující profesor jí opravdu spadl z nebe. Athéna si okamžik připadala jako Sofia Engastromenosová, která se stala ženou slavného objevitele Heinricha Schliemanna. *Dějiny se rády opakují, možná mě tedy také čeká štěstí a sláva po boku profesora Flemminga. Nebyl sice Němec, ale Angličan. Možná to ale bylo o to lepší?* přemýšlela Athéna.

Cítila, že udělá cokoli, aby mu pomohla ten zázračný poklad objevit...

O souboji Athény s Poseidonem

Jak praví legenda, zakladatelem Athén byl král Kekróps. Pod jeho moudrou vládou se městský stát rozvíjel a vzkvétal. Proto se o něj začali zajímat olympští bohové – Athéna a Poseidon. Oba se chtěli stát patronem zámožné polis.

Bohové se nechtěli znesvářit, a proto poprosili athénské občany, aby si patrona zvolili sami. Smrteľníci měli za ušima a prohlásili, že vyberou toho, kdo jim věnuje cennější dar. Poseidon zarazil svůj trojzubec do skály Akropole a okamžitě z něj vytryskl pramen. Jenomže voda byla slaná a nedala se pít. Athéna zabodla kopí vedle slaného pramene, kde vyrostl první olivovník. Byl to velmi cenný dar. Nebylo tedy nic divného na tom, že se patronem města stala právě Athéna.

